

Tågluffardagboken

6:e - 26:e Augusti 2018

Bengt Nordström

Dag 1 - 6:e augusti

Norrköping - Norra Tyskland

Att tågluffa som 51-åring är naturligtvis inte samma sak som att tågluffa som 19-åring. I synnerhet inte om man har ett resesällskap vars bekvämlighetsfaktor är en annan än ens egen men som man ändå har att sörja för så att deras reseupplevelse maximeras. Som 19-åring blev det mycket sällan restaurangbesök och nätterna spenderades i tågluffarkolonier utanför stationerna, på billiga hostels eller på nattåget till nästa destination. Nu gäller hotell eller Bed and Breakfast och ofta mat på restauranger och dessutom med en helt annan dimension av förplanering inför resan. Jag har som 50-plussare naturligtvis andra ekonomiska förutsättningar än i min ungdom men jag har också med åren också lärt mig att jag med bra planering får ut så mycket mer av min resa.

Det gick dock många år efter min ungdoms tågluffarresor innan jag återupptog dem. Det började med att jag tog med min dotter till Prag på en kortare resa 2013. Därefter har jag gjort någon tågluffarresa i Europa varje år och dessutom kompletterat med flera tjänsteresor med tåg både till Tyskland, Rumänien, Bryssel och London i mina politiska uppdrag. Att jag valt tåg har naturligtvis med klimatpåverkan att göra men det beror också på att det är det bästa sättet att resa. I min värld handlar det inte om att transportera sig mellan två punkter så snabbt som möjligt utan att själva resan i varje ögonblick också ska bli en lika stor upplevelse som de platser man besöker. Då blir tåget oslagbart. Många passerade landskap har etsat sig fast på näthinnan under mina resor. Jag har varit där och sett dem även om dom bara passerat utanför fönstret.

Att tågluffa med ryggskott har jag dock inte provat förut. En ny upplevelse och det har faktiskt funkat någorlunda bra den här första dagen även om jag fruktar för kommande natt. Fyra dagar innan avfärd så knakade det till och vi lyckade varken få sov- eller liggplatsbiljetter till nattåget mellan Hamburg och Basel så att hitta ett sittsovläge som funkar kan mycket väl bli ett problem. Fram till Hamburg har det dock fungerat, men med en hel del ståavbrott utförda med jämna mellanrum för att hålla ryggmuskulaturen vid liv.

Vi reste från Norrköping 7:35. En grupp på fyra personer som ska hålla ihop de närmsta 12 dagarna. Tåget var i rätt tid till Lund för dagens första byte. Bytet hade lika gärna kunnat göras i Malmö men det är mycket smidigare i Lund. Vi kommer fram till Köpenhamn planenligt. Resesällskapet fick fixa en ny väska efter ett missöde före Lund och sedan vidtog lite väntan och den obligatoriska franska korven på Hovedbanegård innan resan fortsätter i rätt tid mot Hamburg med EC232. Jag tycker om att ha goda marginaler för långresor med tåg. Inte bara för att ha gott om tid för förbindelser om något händer utan också för att hinna sträcka på benen en stund och kanske äta något. København H har dock blivit en av Europas tråkigaste stationer så jag ser gärna så lite tid som möjligt här. Den tråkiga resan genom Danmark brukar ofta vara strulig och betecknas av många som en flaskhals men idag tog vi oss till Rødby F utan missöden.

Resan över Fehmarnbelt genomfördes i strålande solsken över ett vackert och stilla hav. En överfart som man oftast vill klara av så snabbt som möjligt hade idag gärna fått ta lite längre tid. Större delen av överfarten spenderades på övre däck i den sköna solen. En välkommen paus i ett dygn fullt av tågsittande. Efter att tåget kört av färjan i Puttgarden blev det dock lite strul med kommunikationsutrustningen på tåget. Den nytilträdde tyska personalen var mycket tydliga med att tala om att det var en dansk skitutrustning som man var tvungen att hantera.

Vi blev 20 minuter sena innan vi kom iväg men vi hade gott om tid även i Hamburg så det var ingen som helst fara för att vi skulle missa vår anslutning. På tåget till Hamburg träffade vi en familj från Dalarna på väg till Paris och Spanien som var ute på sin första tågluff. Vi språkade av och till längs hela resan till Hamburg och de berättade om en nyligen genomförd resa till Japan där de bland annat hade åkt Shinkansen med både sekund och millimeterprecision. Mannen var deltidssbrandman och kom direkt från tjänstgöring i Älvdalen så det blev också lite samtal om bränder och torka. Dom följde med oss på kvällsmiddag på Restaurant Capri som jag nu besökte för tredje gången på kort tid. Servitören fixade ett utebord för åtta i den varma kvällssolen som snart nog försvann ner bakom stationshuset.

Vi inskaffade lite nattvatten och klev på Nightjet mot Basel som kom in 10 minuter sent. Det kommer att bli en tuff natt för en gammal krympling. Den första dagen och natten räknar vi dock som en transportsträcka som vi ska ta oss igenom så fort som möjligt. Det är inte förrän vi kliver nästa tåg i morgon bitti i Basel som vår resa börjar på allvar...

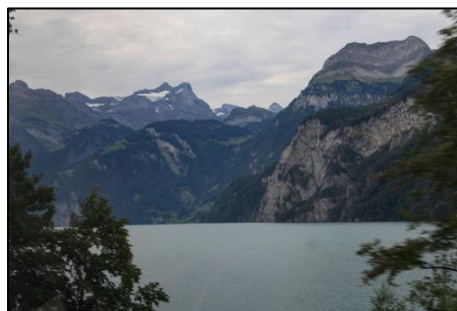

Dag 2 - 7:e augusti

Norra Tyskland - Bergamo

Natten passerade med ungefär samma grad av bekvämlighet som en golgatavandring. Om jag någon gång lyckades hitta en sittställning som funkade i mer än fem minuter så gjorde lokförarens vansinnesinbromsningar snart slut på det uns av bekvämlighet jag hittat, samtidigt som väskor, flaskor och annat som ej var fastbundet flög omkring i vagnen. Hittade en trevagnarspromenad jag kunde roa mig och min rygg med under natten i ungefärliga halvtimmesintervaller för att kunna behålla någon slags rörlighet inför nästa dag.

Natten var visserligen grym men den ljusnade så småningom och förvandlades till gryning och vi kom fram till Basel i rätt tid. Inget stopp i Basel utan vi hade bråttom vidare. Vi hade kunnat sitta kvar på vårt tåg som gick vidare till Zürich men då hade vi missat vårt byte där. Så första bästa förbindelse direkt till Zürich gällde för ytterligare ett snabbt byte till en av resans vackraste etapper. Den ledde vidare mot Italien och Bergamo som är vårt första mål för resan, om än bara

för en eftermiddag. Tåget slingrar sig ganska sakta genom alpdalarna via Arth Goldau, Bellinzona, och Lugano ner till Monza där vi har vårt sista byte. Tröttheten är naturligtvis påtaglig men med hjälp av två små kaffemuggar á 40 kronor styck och den bedårande utsikten genom tågfönstret hålls ögonen öppna. Oerhört vackert när tåget slingrar sig fram längs Zugersee och Vierwaldstättersee mot Lugano och italienska gränsen. Vi kommer att återvända till Schweiz senare men nu tar vi bara in skönheten i landskapet och fortsätter vidare skenbart oberörda.

När vi kliver av det fräscha Eurocitytåget i Monza slår värmen mot oss som en vägg. Trodde jag var van med temperaturer över 30 grader nu efter sommarens extrema torka men det här är en veritabel bastu och en helt annan värme. Så ingen temperaturuppgift men kroppen öppnar varenda por och små bäckar rinner plötsligt ner längs ryggen. Regionaltåget till Bergamo är ett ruckel med järnhjul och har bara manuell luftkonditionering och trots att alla fönster i vagnen är öppna så hjälper inte det ett dugg. Som tur är var sista etappen inte så lång. Det här är tydligen den sekundära tågvägen mellan Bergamo och Milano. Standarden som sagt mycket låg. Vi passerar en högbro över floden Adda där hastigheten verkar vara begränsad till 10 km/h och så är vi plötsligt framme.

I Bergamo är det antligen slut på stillasittandet. Härifrån sker fortsatt resande bara med korta dagsetapper ett tag mellan de italienska städer vi ska besöka. Många och långa promenader/vandringar kommer att göra gott för ryggen. Den första sker redan idag efter incheckning och uppfräschning. Hinner också under incheckningen konstatera att sängen på rummet är stenhård vilket jag i normala fall hade avskytt men nu tackar jag högre makter.

Bergamo är en mycket positiv överraskning. Inte bara för att jag är riktigt sugen och mottaglig nu, utan för att det verkligen är en vacker stad. Vi hinner på en eftermiddag inte se allt så vi koncentrerar oss på Citta Alta (Gamla staden) en kilometer från vårt boende. Man når gamla staden via en lång uppförstrappa eller via någon av funicularerna. (Tveksam böjning där...). Vi tar naturligtvis trappan.

Citta Alta kan faktiskt mäta sig med Europas mer kända turistorter i samma genre. Mysiga trånga klättrande gränder och vackra hus. Trevliga caféer, barer och restauranger på de små torgen och högst upp en fantastisk katedral. Oerhört vackert interiört dekorerad. Vi gick hela vägen upp och vandrade runt en stund. Utsikten över staden och landskapet är en bonus. Det blev en mycket god Pizza och ett glas vitt på Piazza Vecchia. Extremt skönt att röra på sig efter en 28-timmarsresa och riktigt nöjd med Bergamo. Rekommenderar verkligen ett besök här.

Ryggen tyckte dock till slut att det fick vara nog med motion så det var dags att dra sig hemåt. Det är också ett ganska trött resällskap som vandrar tillbaka. Tåget vidare går inte förrän klockan elva imorgon så det finns chans till en lång sovmorgon och en hel del återhämtning inför fortsättningen.

Dag 3 - 8:e augusti

Bergamo - Venedig

Sov gott och välbehövligt till klockan 7:30. Sömnen endast avbruten av en högt surrande och blåsande fläkt som jag krävde en fullständig nedstängning av vid tretiden värmen till trots. Frukosten på vår B&B var nog det torftigaste jag upplevt. Vacuumpackade croissanter med körsbärs- eller aprikosfyllning (uäck), Vacuumpackade skorpor. Enda pålägget var marmelad, Yoghurtburkar fanns men det är inte min grej. Kaffemaskinen var trasig men som tur var fanns det en vattenkokare och pulverkaffe. Tre koppar kaffe och några skorpor med jordgubbssylt fick duga. Jag är ingen frukostmänniska bara jag får mitt kaffe.

Packade ihop och lämnade det annars mycket trevliga och prisvärda boendet. Det märktes redan under den korta promenaden till stationen att det skulle bli ännu en varm dag. Regionaltåget till Milano var av högre klass än gårdagens tåg idag när vi tog den "rätta" vägen till Milano. Väl luftkonditionerat så det var en behaglig resa ner till den gigantiska Milano Centrale. Vi kunde också ha rest med byte i Brescia men det passade bättre tidsmässigt att åka tillbaka till Milano. Under resan hann jag se att EuroCity-tåget direkt till Venedig var fullbokat så även om det inte krävdes någon platsbiljett så valde vi ändå att fortsätta regionaltågsanvändandet även om det innebar ett extra byte och lite längre restid.

Vi förstärkte frukosten i Milano med en varsin Mortadellabaguette och en flaska vatten. Regionaltåget tog oss till Verona med ganska täta stopp och när vi klev av i Verona för att rusa över till spår 10 för sex-minutersbytet till nästa tåg så insåg jag att den värmewägg jag kände i Monza igår inte var någon tillfällighet. Det bekräftades också på de små monitorerna på nästa regionaltåg mot Venedig som talade om att utomhus-temperaturen just nu var 37 grader. Det var förmodligen lika varmt när vi bytte tåg i Monza igår men

det kan jag inte verifiera. Under resan ner mot Venedig så åker vi igenom en kallfront med regn och utetemperaturen sjunker snabbt med tio grader och vi jublar för varje grad. När vi närmade oss Venezia Santa Lucia så var vi igenom kallfronten och temperaturen vänder upp ett par grader igen och vi kliver ut i staden på vattnet i trettiogradig värme.

Att anlända till Venedig med tåg är alltid lika häftigt. Man får en föraning via den långa kombinerade väg- och tågpiren Via del Libertà som leder ut till öarna. Man kliver av på perrongen och märker inget särskilt på tågsidan av stationen. Men när man går igenom stationshuset och kliver ut på andra sidan är man plötsligt i en annan värld. De två senaste gångerna jag varit här har jag haft resesällskap som inte varit här förut och deras reaktion när de ser Venedig för första gången är samma som min var för 40 år sedan när jag som ung grabb besökte staden för första gången.

Bilarna som åker över kommer bara till ett parkeringshus i änden av bron. En av de saker som jag gillar med Venedig är att man inte behöver bry sig om trafiken. Här finns bara fotgängare. All trafik sker med båtar på kanalerna fullständigt separerad från fotgängarna - så länge man inte trillar i vattnet förstås.

Hotellet som vi bokat in oss på ligger längs huvudstråket bara 300 meter från stationen så det är en kort promenad. Trevlig personal och svala luftkonditionerade rum. En uppfräschning av min lekamen krävdes också idag innan vi attackerade staden, men med det avklarat så letade jag reda på den restaurang där jag åt min 50-årsmiddag för två år sedan. Den ligger på huvudstråket Strada Nova så den är inte svår att hitta.

En riktigt vass spaghetti frutti del mare och ett välkylt Pinot Grigio från distriktet. Exakt samma beställning som för två år sedan. Den gamle kyparen som serverade oss då var borta nu men han hade bra ersättare och maten smakade utsökt.

Efter att ha suttit en stund och avnjutit väl förtjänad mat och dryck så vandrade vi vidare ner mot Rialto och Markusplatsen. Mycket mindre turister än förväntat men dagen har nu också övergått i förkväll. Vi njuter en stund av atmosfären på det torg som en gång varit Europas handelscentrum och återvänder sedan samma väg tillbaka och det känns som det blir varmare igen. Det blir många stopp för att titta i de vackra skyltfönstren. De venetianska karnevalsmaskerna är fantastiska att titta på men det finns också mycket glasbutiker med otroliga kreationer. Som tågluffare är man dock begränsad till att titta. Inget som man kan tänka sig att med framgång bära med sig i ryggsäcken under kommande 20 dagar.

Ryggen håller även om den bråkar och är stel. Venedig är en av mina favoritplatser på kartan och i morgon väntar inga resor utan planlösa promenader i det labyrintsystem som den här staden utgör.

Dag 4 - 9:e augusti

Venedig

En heldag i Venedig förflöt i våldsam värme. Officiellt säger vädertjänsterna 30 grader. Om dessa har varit felaktiga eller om luftfuktigheten spelar oss ett spratt vet jag inte, men det har varit en dag av tung värme och många flaskor vatten har det blivit. Jag är själv inte så jättebesvärad av värmen men många Venedigbesökare hade det riktigt tufft här idag.

Vaknade som igår vid halvåttatiden. Hotellet har ingen frukost så vi drog iväg ut och hittade en liten butik där vi handlade lite färskt bröd, ost och salami samt några yoghurt- och juicepaket som vi satte oss att äta vid en av sidokanalerna i sällskap av ett konstant tilltagande antal duvor och trutar som hoppades på att vi skulle vara givmilda och dela med oss. Än så länge var dagen vänlig mot oss "stackars" venedigvandrare men med frukosten uppäten i lugn och ro och en påbörjad vandring ner mot San Marco så kändes det redan under tidig förmiddag att det skulle bli en kämpig dag.

Vi promenerade i sakta mak ner via Canareggio mot San Marco och Markusplatsen. Mer turister idag än i går eftermiddag och faktiskt lite trångt här och var. Promenaden tog ganska lång tid. Jag går inte så fort med min stela rygg och de övriga i resesällskapet är dessutom ganska benäget att titta in i många av de butiker vi passerade på vägen. Jag kan inte klandra dem. Muranoglas, Venezianska masker och mat är som sagt det som dominerar. Sedan finns naturligtvis också de vanliga turistbutikerna med kläder. Ganska billigt faktiskt.

Klockan var en bit förbi lunch innan vi kom fram. Vi strosade runt nere i San Marco en stund och följde strandlinjen bort längs Shiovoni innan vi vände tillbaka genom för mig mer okända delar av San Marco. En stor öl gick åt för att släcka törsten i värmen sedan fortsatte färden över Rialto och San Polos gränder. Också detta i långsam promenadtakt och med besök i många butiker. Det hann bli sen eftermiddag innan vi kom tillbaka till hotellet.

En kort siesta när vi kom tillbaka till hotellet innan en kvällspromenad i närområdet. Promenaden borde ha innehållit av en vacker solnedgång över fastlandet men den skymdes av ett molnbälte i horisonten. Det blev ändå en jävligt god hemlagad lasagne och ett utsökt vin på en uteservering vid Canale di Canareggio. Kocken gjorde lasagneplattorna efter varje enskild beställning så det tog lite tid men det var det värt. Maten följdes upp av en enorm glass i den mörknande kvällen. Jag var inte så hungrig så jag bad om två kulor men de två kulorna motsvarade nog en glass med fem kulor hemmavid. Vet inte om det var kvällens sista beställning och han ville göra rent i glassbunkarna eller om det bara var ställets grej att göra jättestora glassar.

Och hur går det med ryggen då? Den smärta inte annat än när jag suttit still länge och det har jag knappast gjort idag. Däremot är det väldigt stelt. Det sägs att man ska försöka hålla igång när man har ryggskott så läker det snabbare. De tre senaste dagarna har vi dock gått ungefär en och en halv mil per dag på hårt underlag och det är kanske att utmana den ordinationen väl mycket.

Dag 5 - 10:e augusti

Venedig - Siena

Lämnade Venedig 9:25 med Freccian mot Rom. Det kändes faktiskt inte så vemodigt som det brukar att lämna Venedig. Den här gången gick jag inte vilse en enda gång och var bara tvungen att kolla Google maps en enda gång. Det tyder på att man börjar kunna den här staden nu. Naturligtvis finns det platser i periferin kvar att upptäcka men vid nästa besök måste det nog bli båtturer ut till de omkringliggande öarna om det ska vara värt ett nytt besök. Innan avfärd blev det en frukost på stationen och köp av de tilläggsbiljetter som krävs till Frecciarossan.

Vår första resa idag sträcker sig två timmar ner till Firenze där det blir tågbyte till den andra och mycket trevligare delen av resan mot dagens slutmål. Tågresan mellan Venedig och Florens är tyvärr väldigt tråkig. I synnerhet sträckan mellan Bologna och Firenze där järnvägen går i ett enda långt tunnelsystem. Visserligen går det fort på den spikraka järnvägen men man ser inte mycket av det toscanska landskapet. Snabbt tågbyte i Florens och på nästa tåg är det fullt med unga glada och tjatrande amerikanska tjejer. Det finns en romantisk ungdomsfilm, som jag inte vet vad den heter, om en ung amerikansk flicka som reser till Siena och träffar sin drömprins. Kanske är det som lockar och nu vet ni också vart vi styrt vår kosa idag. Det är den vackra staden Siena som är dagens slutmål.

På den andra delen av dagens resa från Firenze via Empoli till Siena får man se Toscana som man ser det i tanken. Speciellt efter att tågresan vikt av söderut efter Empoli blir resan underbart vacker. Mjuka kullar med större eller mindre vingårdar. Här och där en gammal borg som överblickar landskapet från en liten höjd. Små uråldriga byar som vuxit upp runt borgarna. Här odlas antingen vin eller solrosor. Landskapet är grönt trots torkan och värmen. Hade nästan förväntat mig att det skulle vara mera bränt i augusti.

Våldsamt varmt även i Siena när vi kliver av. Här hittar vi de längsta rulltrappssystem som jag någonsin varit med om. Från stationen längst nere i dalen går rulltrappa på rulltrappa i flera hundra meter upp till staden. Dom tycks aldrig ta slut. Vi är naturligtvis tacksamma för bekvämligheten och så småningom kliver vi ut nära en av stadsportarna och alldeles bredvid vårt boende i Siena. Efter en stunds letande efter ingången så checkar vi in på ett mycket trevligt bed & breakfast med utsikt över dalen men tyvärr med en unken lukt i trapphuset. Inget man störs av i rummen dock.

Vi bor som sagt strax alldeles utanför stadsmurarna och vi har en dryg kilometer upp till Piazza del Campo. Jag känner dock under den Sienavandring vi genomför under eftermiddag och kväll att vi behandlar staden lite orättvist. Staden är underbart vacker och antagligen den häftigaste platsen hittills även om det naturligtvis är svårt att jämföra olika städer. Men efter att ha vandrat i de trånga gränderna i Bergamos Citta Alta och sedan i de trånga gränderna i Venedig så blir det lite för mycket av vackra hus och mysiga prång. Man blir lite mätt och kanske borde vi planerat in en naturupplevelse eller något som bröt av lite innan vi åkte hit. Ska jag vara riktigt ärlig och objektiv nu så är Siena det bästa hittills. Staden överträffar i mitt sinne både Bergamo och Venedig. Inte minst för att det är nytt för mig men det var å andra sidan Bergamo också. Men jag förstår dock de i resesällskapet som inte

besökt Venedig förut att det blir svårslaget. Här är såväl Piazza del Campo och Duomo del Siena helt otroliga upplevelser och resten av innerstaden hur mysig som helst. Den enda

nackdelen med den här staden är att man måste hålla koll över axeln efter både vespor och bilar som ganska hänsynslöst kommer farandes på de trånga gatorna. Något som man ju har vant sig av med efter Venedig.

Vi är en tyvärr en knapp vecka för tidiga för de berömda hästkapplöpningarna runt torget. Förberedelserna är dock i full gång och vår värd förklarar att folk här är som tokiga och att alla boenden varit fullbokade sedan nyår så det kanske var tur att vi inte gjorde vår resa en vecka senare.

Vad gäller mat idag så blev det en jävligt god turkisk kebab till lunch och till kvälls skippade vi alla restauranger. Istället handlade vi på oss lite bröd, några ostar, vindruvor, lite salami och mortadella och några flaskor toscanskt vin. Sedan avslutar vi vår dag i Siena med lite en egenkomponerad plockmatsmeny på vår lilla uteplats ackompanjerade av tusentals tungt spelande cikador. Den tryckande värmen har gett vika och kvällen lägger sig över oss i all sin milda och underbara toscanska ljumhet.

Dag 6 - 11:e augusti

Siena - Rom

Bed & Breakfast-frukostar i Italien är inget för mig kan jag nu konstatera. Samma skorpor och marmelad som i Bergamo och en yoghurtburk är vad som erbjuds. Idag även en tallrik bakverk. Det kanske är en normal italiensk frukost men idag avstod jag sötsakerna. Ett glas juice och några koppar kaffe kan jag gå på till en bra bit in på dagen.

Igår kväll bestämde vi oss för att ta det lugnt, strunta i Florens (Hur man nu kan göra det..?), ta sovmorgon, och åka vidare kvart över tolv mot Rom. Jag har själv varit i Florens och kan verkligen rekommendera ett besök i där. Vi kände dock att det blir lite för mycket av det goda och nu ligger ju den eviga staden framför oss.

Vi var klara tidigt trots sovmorgon och jag kollade i Trenitalias app och såg det gick ett tåg om tio minuter. Vi raskade stegen tillbaka ner för det långa rulltrapps-systemet och hann med regionaltåget till Florens med två minuter tillgodo. Resan mellan Siena och Empoli var lika vacker idag som igår och jag förvånas återigen av att det italienska landskapet ändå är så grönt. Ingen påtaglig torka här.

Vi struntar som sagt i att stanna till i Florens enligt ursprungsplanen så det blir ett snabbt byte igen och den här gången åker vi vidare med regional express mot Rom så det behövs inga tillägg. Det är väl nu på sin plats att utvärdera de italienska järnvägarna och betyget blir ganska högt. Skillnaden mot när jag åkte tåg här som 20-åring är som natt och dag. Tågen är bekväma, ganska välfyllda men inte trånga och framför allt i rätt tid. Frecciorna är snabbtåg som binder ihop de stora städerna i Italien och de håller riktigt hög klass mot ett tillägg på 10€ p/p för interrailare. Även regionaltågen är bekväma även om stoppen blir fler och resorna tar lite längre tid. Finns olika typer regionaltåg av olika standard. Därtill finns EuroCity-tåg som är bekväma tåg i internationella relationer och lika bekväma Intercity-tåg som förbinder stora städer. Dom kräver platsbiljett men inget tillägg.

Resan vidare från Florens ner mot Rom är fortsatt väldigt vacker. Bergen finns alltid i bakgrunden var man än är i Italien och landskapet böljar. Vingårdarna är många och de övervakas av små borgar på de högsta kullarna. Runt många av borgarna har det vuxit upp små byar. Skulle kunna tänka mig att vandra mellan de små kullarna och byarna här. Fast då antingen på våren eller på hösten. Idag skulle det bara vara plågsamt i värmen och längtan efter nästa trattoria skulle bli för stor. När man väl hade hittat en skulle den bli väldigt svår att lämna.

När vi kommer längre söderut så blandas vinrankssluttningarna med lundar av oliver och fikonsträd. Här och där mer traditionell jordbruksmark där skörden sedan länge är bärgad. Väldigt lite betesdjur dock.

Bergen försvinner så sakteliga bort i fjärran och till slut rullar vi in på den gigantiska Roma Termini där värmen slår emot oss när vi kliver av tåget på samma sätt som i Monza och Verona fast nästan ännu värre. Rom välkomnar mig vid mitt första besök här med en värme som jag aldrig tidigare upplevt..

Hotellet ligger nära stationen. Det är liksom så jag har tänkt när jag planerat och vi hittar det snabbt och kan kliva in i den luftkonditionerade receptionen. Vi är jättehungriga och efter incheckning tar vi oss ut för att leta reda på första bästa restaurang. Ingen höjdare men den fick duga.

Efter maten så började promenerandet igen. Lite för sent idag för att gå in någonstans men vi tog ut riktningen mot Colosseum och det visade sig att jag återigen hade koll på vädersträcken. Vandrade runt lite kring Colosseum, Forum Romanum och Palatinkullen. Allt hade dock hunnit stänga för dagen. Trots det hängde mycket folk kvar under den sena eftermiddagen och vattenförsäljarna trugade ivrigt. En del andra försäljare

försökte med diverse fula knep få oss att köpa en blomma, ett armband eller liten Colosseum-modell. Dom lyckades inte.

Vi vandrade runt en stund och andades små vindpustar av spännande historia i den gigantiska arkeologiska site som utgör den här delen av Rom. Ytterligare en av resans höjdpunkter för mig. Tänker att varje liten sten här har en historia att berätta. En av världens kulturella vaggor och det känns i atmosfären. Mot kvällningen strosade vi vidare ner mot

centrum av staden förbi Caesars forum där solen nu gick ner bakom det pampiga och mycket majestätiska Victor Emanuel-monumentet.

Romkvällen var minst sagt ljummen. Staden är nog den pampigaste jag besökt, nästan lite svulstig men naturligtvis så fylld av historia och kultur så man kunde ägna en livstid åt att lära sig den. I morgon sker inga resor utan vi stannar här och försöker prioritera bland allt som den här staden erbjuder.

Dag 7 - 12:e augusti

Rom

Hur gör man Rom på en dag? Det går naturligtvis inte men vi gjorde ett ärligt försök. Som grund för dagen intog vi en helt okej frukost på hotellet. Hotel Contilia på en bakgata vid Terminstationen kan rekommenderas. Ingen lyx men trevliga småmurriga rum, bra läge och frukost ingår till ett riktigt bra pris.

Dagvillan som vi börjar bli insåg vi under frukoststunden att det var söndag idag och funderade lite på vad det kunde innebära. Men Petersplatsen var naturligtvis ett måste att besöka så vi tänkte börja där. När vi lämnade vårt hotellet träffade vi ganska omgående på en försäljare av sådana där Hop on/Hop off-sightseeingturer och resesällskapet övertygade mig om att det var en bra idé. Jag brukar inte gilla sådant men staden var som sagt stor och svårprioriterad så varför inte. Den öppna dubbeldäckaren körde en runda som täckte in de flesta sevärdheterna och man fick ett par hörlurar som man stoppade in i uttag som fanns vid varje säte. I dom fanns en engelskspråkig guidning runt staden där nästan varenda hus och varenda gatsten har en egen historia. Fördelen med Hop on/Hop off är ju att man kan använda den som kollektivtrafik. Visserligen dyr sådan men då får man också en hel del kunskap för pengarna och jag ångrar inte vårt beslut.

Vi hoppade av vid Castel St. Angelo och gick över den vackra bron som leder till kastellet vars äldsta delar är från 100-talet. Jag är inte så mycket för att gå in i alla museer och sevärdheter. Jag vandrar helst omkring i städerna för att lära känna dem och insupa deras atmosfär men i Castel St. Angelo skulle jag gärna ha gått in. Kön var dock jättelång och avskräckande så vi skippade det och fortsatte istället upp mot Petersplatsen där vi på långt håll såg att det var någonting på gång.

Massor med människor hade samlats och en mässande röst hördes på avstånd. Ju närmare vi kom ju mer människor insåg vi att det var och när vi släppts igenom säkerhetskontrollen så såg vi att hela Petersplatsen var fullsmockad med människor. Vi visste inte vad det var men jag tänkte att man kanske höll utemässor på söndagar här även om det kändes som det var för mycket folk för det. På kvällen efter hemkomst till hotellet så kollade jag på Vatikan News och såg att Påven och 500 biskopar höll en mässa för 50000 katolska ungdomar som skulle ut på pilgrimsvandring. Vi stod naturligtvis alldeles för långt bak för att se Papa och vi hade inte heller någon bra vy över någon TV-skärm men plötsligt fylldes högtalarna av en äldre röst och det blev allsmäktigt tyst bland åhörarna. Det var bara ett kort tal som jag tolkar som välsignelsen. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti... Man får väl hoppas att man åkte med på den välsignelsen också för som det visar sig senare på resan så kunde det behövas. När den äldre rösten talat färdigt applåderade folkmassan och mässan fortsatte en stund antagligen ledd av någon kardinal med en yngre röst. Den äldre rösten kom tillbaka för en kort mässande sång innan kardinalen avslutade med ännu en välsignelse. Det var redan nu olidligt varmt och termometern visade 36 grader. Vattenförsäljarna hade en bra dag.

Från Petersplatsen letade vi oss tillbaka över floden till det vackra Piazza Navona med sina tre läckra fontäner. Den största känd från Dan Browns bok/film Änglar och demoner. Vi gick dit via underbara små gränder och sedan strosade vi tillbaka ut till Tibern där en italiensk öl i skuggan av ett stort träd var ett gott försök att återställa

vätskebalansen innan vi klev på dubbeldäckaren igen för att åka upp till de finare kvarteren vid Villa Borghese. Därifrån vandrade vi ner längs kändisgatan Via Vittorio Veneto med sina lyxhotell. När vi klättrat ner för Spanska trappan visade temperaturen på 39 grader och jag vet inte om det var korrekt men de små bäckar som tidigare runnit ner för ryggen hade nu förvandlats till Tännforsen i vårflod. Jag har aldrig svettats så mycket i hela mitt liv och då har jag ändå badat bastu i Gällivare. Vi åt sedan en smaklös lunch på en uteservering och kämpade oss sedan fram till vackra Fontana di Trevi. Alla tankar på att gör en Anita Ekberg motverkades effektivt av en mycket barsk polis vars visselpipa ekade över platsen så fort någon överträdde regelverket. Vi hoppade på bussen igen och åkte tillbaka till vår utgångspunkt för lite välbehövlig svalka och vila.

På seneftermiddagen gjorde vi oss redo igen. Temperaturen hade sjunkit men inte så mycket och den här gången utnyttjade vi vår bussbiljett för att åka hela rundturen och jag hade lurarna i hela tiden. Mycket bra men naturligtvis kortfattad information om alla objekt som passerades. Turen tog en dryg timma och när vi kom tillbaka till Termini så promenerade vi ner mot Forum Romanum där de uråldriga stenstoderna nu var vacker belysta i den mörknande Romnatten. Mycket folk och fortfarande väldigt varmt. Många gatumusikanter och de arkeologiska siterna var upplysta av bildspel. Jag fick rapporter från döttrarna hemifrån via Messenger att Duplantis tagit 6,05 så några minuter ägnades åt att titta på stavhopp på mobilen. När EM-guldet var klart strosade vi sakta längs vägen förbi Colosseum en gång till. Nu vackert belyst och nästan mäktigare i mörkret än på dagen. Slitna av värmen och jag stel av en trilsande rygg traskade vi hemåt i natten där temperaturen nu gått ner till 28 grader.

Rom imponerar stort på mig. Det är i sanning den eviga staden. Vacker och vänlig. Men också mäktig. Inte så hektisk och intensiv som jag hade föreställt mig. En och en halv dag är naturligtvis alldeles för kort tid för att göra den här staden rättvisa men jag kommer gärna tillbaka.

Dag 8 - 13:e augusti

Rom - Riomaggiore

Tåget vi hade planerat att resan skulle vända norrut med var fullsatt. Vi hade ingen lust att riskera 4 timmars ståplats så vi bokade in oss på Frecciabiancan som skulle lämna Rom för La Spezia klockan 11:57 istället för två timmar tidigare. Det gav oss sovmorgon idag. Men jag är inte så jävla bra på långa sovmorgonar så vi äntrade frukosten klockan åtta som vanligt. Det blev en långfrukost och så gick vi tillbaka upp på rummet och tittade i taket en liten stund men jag fick snabbt spader på det så vi checkade ut och gick lite bland alla de försäljare som ställt upp sina stånd runt Termini. Uppgraderade kalsonglagret med två par för en euro styck men trots märkningen så tror jag alla hade samma storlek. Ska blir spännande att se om man får på sig dom. Några presenter till hemmafolket blev det också innan vi äntrade den gigantiska Termini där vi tog en fika medans vi väntade på vårt resällskap. Trodde fikan skulle vara svindyr här men en cappuccino och en espresso gick lös på 2,6€. Helt och hållet överkomligt.

Vi bordade Frecciabiancan i god tid och sedan förestod ytterligare en riktigt fin tågresor mot La Spezia följandes kusten norrut och ibland till och med kyssandes havet på sin väg norrut. Dagen lovade åska och regn och vi passerade ett rejält åskväder med skyfall på vägen. Nu har jag åkt alla Freccior. Både Rossa, Argento och Bianca. Dom är bekväma men inte äkta höghastighetståg då dom kör i cirka 200 knyck.

Vi gjorde ett snabbt tågbyte i La Spezia. Där fick vi trygga en osäker Nya Zeeländsk dam som luffade runt på egen hand i sin för att träffa vänner i Levanto. Hon skulle med samma tåg som vi och var glad över att få bekräftat att hon var på rätt perrong. Sista resan för dagen var bara åtta minuter lång innan vi klev av i fiskebyn Riomaggiore i södra delen av Cinque Terre. Jag tog ut riktningen till hotellet med Google Maps och så började vi den branta uppstigningen till vårt hotell som låg i toppen av byn. Med hundra meter kvar vidtog den brantaste, vingligaste och snedaste trappa jag någonsin klivit uppför.

Ungefär som den Frodo gick uppför i Sagan om konungens återkomst. Jag gick den dessutom två gånger. En gång med egen packning och en gång med sambons. När jag var nästan uppe på andra svängen kom hotellvärden farandes alldeles förtvivlad över den väg vi valt. Han hävdade att vi valt den brantaste och vingligaste trappan i hela Italien. Dom hade skickat mail om den väg vi skulle ta men vem fan kollar mail när man är på semester. Han bjöd på vatten och var verkligt imponerad. Vi var de första gästerna som någonsin hade tagit oss upp för dom trapporna med full packning påstod han. Amerikanerna brukar ringa från trappans fot. Jag fick till och med ett jobberbjudande. Om en månad så sker vinskörden uppe i bergen och de behöver folk som bär ner vindruvorna från branterna. Hotellvärden försäkrade att mina för-

utsättningar att få jobb där var mycket goda. Trots att jag är en blekfet femtiplussare så lät jag försiktigt antyda att det nu kommit vikingar till byn.

Vi checkade in i en mycket trevlig lägenhet mitt i byn och efter en kort uppfräschning så gick vi ner till hamnen. Restaurangerna hade lunchstängt ytterligare en stund så vi tittade på utsikten och förfriskade oss lite på en speedad bar. Vi hittade en trevlig restaurang och en Pasta frutti del mare Liguria med lokala råvaror var resans kulinariska höjdpunkt hittills.

Inte riktigt lika bra vin som i Veneto men helt ok. Tyvärr var den berömda kärleksstigen till Manarola stängd på grund av ras och den förväntas inte öppna igen förrän 2020.

Vi köpte en flaska vin till och lite tilltugg i en liten butik och sedan vandrade vi i bort till en liten stenstrand en bit söder om byn. Efter lite strandmys så bestämde damerna sig för att bada i det mycket ljumna men lite vresiga liguriska havet. Jag är ingen badare så jag avstod men damerna satt i strandkanten och lät sig skrattandes som barn bli omkullslagna av vågorna en lång, lång stund innan de var nöjda. Vädret som utlovat åska och regn höll sig till mullet. Kvällens temperatur 25 grader. Skönt...

Natten kom krypandes och jag klättrade trots sällskapets protester ut på stenpiren i mörkret utanför byn för att få några bra bilder på den upplysta idyllen. Den bedriften gav inte bara bra bilder utan den talar också om att ryggskottet måste vara på väg att gå över.

Fantastiskt vackert här. Mycket turister javisst, men det finns undanskymda ställen man kan hitta. Stenstranden söder om byn är en sådan.

Dag 9 - 14:e augusti

Riomaggiore - Täsch

Under natten rullade ett mäktigt åskväder in över den liguriska kusten. Det stördes jag inte så mycket av. När däremot dagens varuleveranser började smattra fram över kullerstensgatorna utanför så blev det väldigt svårt att somna om trots flera försök. Lägenheten vi hyrt var både stor och fräsch och efter morgonbestyren kunde jag att upptäcka att gryningen var både ljummen och vänlig. Jag tog trapporna en gång till - bara för att - upp till hotellfrukosten. Det var mycket enklare utan packning.

Frukosten bestod som vanligt av en mängd sötsaker. Men kaffet var en riktig hästspark. Efter frukost tog vi det lugnt och efter att ha rafsat ihop grejerna så knallade vi långsamt ner för byn och genom tunneln som leder till järnvägsstationen och sedan tog vi första bästa tåg till Levanto. Där var det mycket folk som ville åka tåg och långa köer vid biljettautomaterna men till slut fick jag tag i platsbiljetter för intercitytåget till Milano.

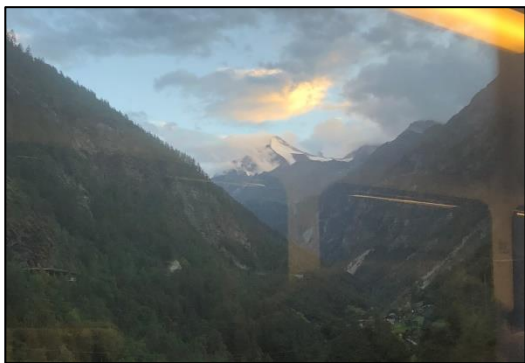
Resan från La Spezia upp till Genova bjuder på många vackra scenerier när det följer den branta kusten. Många platser där man skulle ha kunnat stiga av på rent spontant men det kan vara ett framtidsscenario. Idag var havet vresigt när det slog mot den branta kusten och de svarta molnen gjorde att hela kusten väntade på något hotfullt. Inga badande syntes till på stränderna som passerades.

När vi kom till Genova Brignole sprakade det i högtalaren och jag förstod så mycket som att vi skulle bli ståendes en stund för det hade hänt en incident på linjen. Någon sa att det var en bro som hade rasat. Diskussionerna i vagnen blev livligare när någon såg på nyhetsplatser att det var en stor bro. Allt som graden av förödelsen klarnade blev diskussionerna livligare. Alla försjönk i sina mobiler letandes information som man kunde delge andra. Bron skulle vi ha åkt under ca 20 minuter efter raset. Kanske var den påvens välsignelse som höll sin hand över oss. Det visade sig vara över 100 meter bro som rasat. Orsaken är oklar även om tidningarna skrev att ögonvittnen sett ett blixtnedslag i bron strax innan raset. Bron hade ramlat ner både över hus, järnvägar och vägar och bilar hade kört rakt ut. De pratades om 20 döda och flera skadade.

Samtidigt som vi blev ståendes på Brignole så rullade ännu ett tungt åskväder in. Massor med mullrande blixtar och ett tungt regn smattrade mot tåget. Spekulationerna om vad som skulle hända med tåget och om vi överhuvudtaget skulle kunna resa vidare var i full gång. En italienare som jag pratade med sa att det var absolut kört. Inga tåg kan köra vidare. Det skulle förmodligen bli buss. Men efter nästan två timmar utan ny information så hördes plötsligt visselpipor. Dörrarna slog igen och tåget satte sig i rörelse. Tåget tog sig ut från Genova och svängde norrut. Tydligen kunde man ta sig förbi olycksplatsen via en stor bangård. Man kunde ha släppt iväg oss tidigare men man ville väl säkra den nya färdvägen och också vänta ut det mycket kraftiga ovädret.

Vi kom till den vackra Milano Centrale 90 minuter sena och precis lagom för att missa vår förbindelse vidare så det fick bli skräpmiddag i Milano innan nästa tåg gick upp mot de Schweiziska alperna. Resan tog vägen via särdeles vackra vyer upp mot och igenom St. Gotthard-passet. Vi klev av i Brig och korsade det lilla torget för att kliva på tåget Matterhorn-Gotthardbahn som skulle ta oss fram till kvällens slutmål i Täsch.

Det var typ en spårvagn som rullade in vid perrongen på det lilla torget utanför stationen i Brig men det snart skulle snart visa sig att det var en spårvagn med en väldigt stark motor som omedelbart började ett brant klättrade uppför den smalspåriga järnvägen mot Zermatt. Resan tog en dryg timme och det är en av de häftigaste tågsträckor jag åkt. Inget för

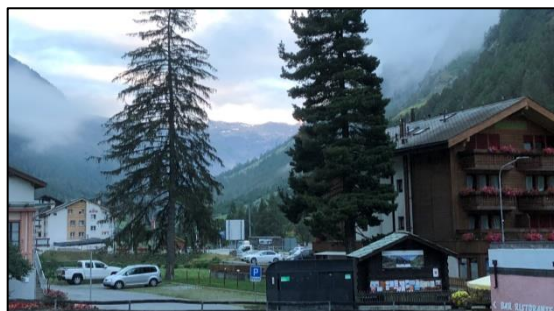
höjdrädda dock. Järnvägen slingrar sig fram längst en par hundra meter djup ravin och över små broar. Hade trevligt resesällskap med lokal-kännedom som berättade en massa saker. Bland annat om ett kraftigt jordskred som gjorde att man fick dra järnvägen i en ny sträckning och bygga en ny bro. Tyvärr började det mörkna utanför fönstret då vi var ett par timmar senare än vi tänkt. Mycket fönsterspegling inifrån gjorde det svårt att ta de bilder man så gärna ville.

I Täsch var det strul med vår hotellbokning och "shit happens" alltid någon gång under en tågluff. Vi fick byta till ett annat hotell och där tyckte min sambo att temperaturen nu hade sjunkit till en lagom Irish Coffée-nivå. Inte heller det är min grej. Vi kom hit ungefär två timmar senare än beräknat och ser fram emot en av resans finaste dagar imorgon. Så det var skönt att komma till ro och avsluta dagen. Den har bjudit på en del strul men också varit en av de finaste tågresedagarna. Nu siktar vi mot högre höjder.

Dag 10 - 15:e augusti

Zermatt

Vaknade tidigt trots skönaste sängen hittills på resan. Här var det minsann dunbolster som gällde. Gläntade på gardinerna och såg att molnen hängde tungt i dalgången. Temperaturen skulle ligga på 1 grad varmt men det kändes kanske som 4-5 när jag klev ut på balkongen så det var bara 35 grader svalare än i Rom. Små blå fläckar här och där i molnheten bådade dock gott.

Vi intog bästa frukosten hittills. En stor bricka med en massa goda ostar tilltalade mig särskilt. Och att man själv fick koka sina ägg till önskad konsistens. Väldigt skönt att slippa den mer sliskiga italienska frukosten. Det ack så viktiga kaffet var dock en bedrövelse i en annars bra start på dagen.

Efter att ha gjort flera underbara städer var det nu dags för lite natur. Vi kom i väg skapligt tidigt med Zermatt-pendeln och bytte direkt vid framkomst till Zermatt till Gornergrath-bahn som går upp till ett observatorium på över tretusen meters höjd. Det är helt osannolikt att åka järnväg i de här uppförsluten men man har ett slags kuggar i lutningarna som tåget hakar tag i och drar sig uppför branterna. Det är ingenting för höjdrädda kan jag dock meddela. Ofattbart brant där tåget klättrar upp och riktiga stup på sidan av banan.

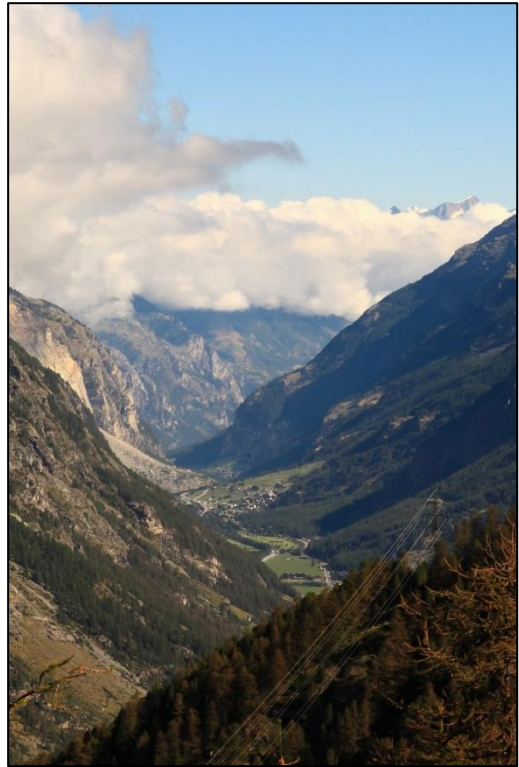

Vi åkte inte ända upp utan nöjde oss med Riffelalp som mål för tågresan. Stationen ligger på dryga 2200 meters höjd och efter en promenad på ca 10 minuter från den lilla stationen så kommer man fram till den lilla samling av hotell och restauranger som utgör själva Riffelalp på den exakta höjden av 2222 meter över havet. Många utsikter har jag sett men vyn över Matterhorn härifrån tar nog fan priset. Ursäkta språket. Här hängde vi en lång stund. Var bara tvungen att ta en öl i Matterhorns skugga och gratulera oss till en otrolig tur med vädret. Det sägs att toppen på Matterhorn alltid bär mössa men idag var den dramatiska toppen alldeles klar, himlen strålande blå med några enstaka moln som kröp längs bergssidorna.

Målet var att från Riffelalp gå nedför den vandringsled som heter Arwenweg och som leder ner till Winkelmatten. En by i direkt anslutning till Zermatt. Det var lite knöligt i början men annars en relativt lätt vandringsled. Därifrån skulle vi efter ett besök i Zermatt fortsätta vår vandring längs järnvägen tillbaka till Täsch på den led som kallas för Bahnweg. Sambons knän pallade dock inte nedstigningen för branterna så efter att vi hade kämpat oss ned längs serpentinstigen med branta stup längs sidorna så bestämde vi oss för att ta tåget de sju kilometrarna tillbaka till Täsch. Under nedstigningen såg vi att det inte bara är Östergötland som har eldningsförbud. Det gäller även här.

Zermatt som ort gav mig blandade känslor. När vi kom ner i Winkelmatten blev jag alldeles bedårad av alla vackra alphas med fantastisk blomsterprakt. När vi kom närmare centrum blev det dock tjockt med turister och allting var svindyrt. Restaurangpriserna i Oslo kan plötsligt liknas vid priserna på en ungersk loppmarknad. Vi kollade några lunchmenyer men 350 spänn för en spaghetti carbonara ger jag inte. Det är inte snålhet, det är en principalsak. Trots prisläget och mängden turister så får Zermatt godkänt. Här finns inga bilar och det gillar jag. Turisterna måste lämna sin bil i Täsch och ta pendeln hit och den enda trafiken här är små el-bussar och el-lastbilar som transporterar hotellgäster till och från järnvägsstationen.

Efter att vi hade tagit oss tillbaka till Täsch så gick jag på egen hand en bit av leden tillbaka mot Zermatt. Här ska man kunna se Murmeldjur längs vägen enligt den officiella turistinformationen. Jag såg till min besvikelse inga och heller inga hålor men det fanns små konstiga stigar i grässluttningarna ovanför stigen. Ungefär samma som fjällämlar hemma gör fast mycket större och längre. De små odlingarna vid alphyddorna var noggrant omgärdade av stålstålsstaket och på några ställen hade de till och med satt elstängsel runt de små täpporna. Jag tolkar det som att de finns här. Jag kan inte komma på något annat man som hobbyodlare med en alphydda måste frukta på de här höjderna. Det skulle i så fall vara harar men det såg jag inga heller. Träffade på getter av en väldigt mysig ras som gick och knaprade på buskarna i en sluttning. Stora horn och framdelen på geten var svart, bakdelen vit. Dom hade en egen inhägnad så dom gav sig inte på några odlingar. Googlade rasen snabbt och såg att det fanns en speciell Zermatt-get. Vandrigen tog ett par timmar och det var skönt att vara för sig själv en stund även om djurlivet uteblev. Såg dock en kungsörn cirkla över bergssluttningarna på avstånd och önskade att jag hade haft kikaren med mig.

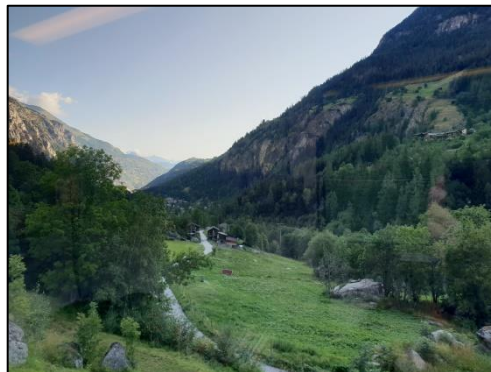
När jag kom tillbaka till Täsch så hade resesällskapet hittat till bubbelpoolen i källaren på hotellet. Jag avböjde bad och sitter hellre på den lilla balkong som hör till hotellrummet och tittar på utsikten över bergen. Skuggan kryper långsamt uppåt över branterna när solen sakta sjunker i kvällningen.

Dag 11 - 16:e augusti

Täsch - Paris

Himlen lyste blå över Täsch när jag drog isär draperierna till vår balkong. Solen hade ännu inte nått så högt så den nådde ner i dalgången. Kyrkklockan mitt i byn talade om att klockan var sju och det var dags att gå upp. Frukosten var enkel men tillräcklig och om man använde två kapslar till kaffemaskinen så blev kaffet riktigt bra.

Vi lämnade Täsch och påbörjade den kraftiga nedstigningen till Visp och även i dag förundrades jag hur tåg faktiskt kan köra i de här kraftiga lutningarna. Noterade idag att man kör väldigt sakta fram till de kraftigast både uppförs- och nedförsluten och så hakade man i kugghjulen innan färden fortsätter. Sträckan mellan Visp och Zermatt är sagolikt vacker. Också säkert lite otäck för de höjdrädda och jag såg flera som satt och blundade på de värsta ställena där tåget kröp fram över små broar och djupa raviner.

Från Visp fortsatte resan upp mot Basel och den inledande sträckan är inte så vacker för här vidtar den 16,5 kilometer långa tunneln under Simplonpasset. När jag var barn världens längsta tunnel men inte nu längre. Väl igenom så återkommer dock skönheten med utsikt över Thünersee och Dreispitzmassivet. Men de riktigt höga topparna försvinner långsamt i fjärran när det bekväma Eurocitytåget tar sig upp mot Bern. Där vänder tåget och fortsätter till Basel där vi gjorde dagens andra byte. Från Basel tog vi oss in i Frankrike där vi åkte norrut mot Strasbourg genom Alsace. Ofattbart mycket vinodlingar här men det var å andra sidan ganska väntat.

I Strasbourg sker dagens sista byte. Den långa resan vi hade kvar skedde med TGV nonstop så restiden in till Paris var bara 1:48. Tåget dammade snart upp i 320 knyck och låg länge och pendlade mellan 315 och 320. Efter en stund så sänktes dock farten och resten av resan skedde i cirka 300 km/h. Landskapet var platt och vackert småkulligt. SNCF hade ett häftigt intranät på tåget där man kunde följa resan på kartan och se hastighet och tid kvar till ankomst men också presentationer av alla sevärdheter man passerade. Klicka på små symboler på kartan så kom det upp information. Bästa turistreklamen för Frankrike. Det fanns mer grejer på wifi.sncf men jag fastnade på kartan. Snart nog rullade vi in på Paris Est och när vi klivit ut på andra sidan stationshuset insåg jag att Paris var lika bubblande, kaotiskt, intensivt och mångkulturellt som jag minns det.

Vårt hotell låg ca 10 minuters promenad norrut från Gare de l'Est. Hotellet var billigt och hade säkert varit ett vackert boende en gång i tiden men nu var det ganska sjaskigt. Men vem bryr sig. Så lite tid som möjligt på hotellrummet är mitt motto.

Efter incheckning och uppfräschning så följde vi Boulevard de Magenta norrut och det är tydligen här man ska handla kostymer och finkläder. Skräddarbutik på skräddarbutik med riktigt snygga kollektioner kantade boulevarden. Vi

sneddade upp via kvarter där människor från många olika kulturer använde gatorna som plats för umgänge och klättrade upp till den majestätiska Sacre Coeur som höjer sig över staden och där utsikten över Paris är fantastisk. Därifrån promenerade vi sakta ner genom Montmartre till Place du Tertre där restauranginkastarna tävlade om vem som skulle få

skinna oss på lite pengar. Jag såg till min glädje att musslor var på menyn på i stort sett alla restauranger och dessutom till ett acceptabelt pris. Det blev en Moules Mariniere i sorlet från alla turister och man kan inte beskylla restaurangen för att snåla med musslorna. En hel kastrull proppfull kom in och jag orkade faktisk inte få i mig alla.

Efter att ha strosat runt och insupit atmosfären lite så promenerade vi sakta tillbaka ned mot stationerna. Vi satte oss en stund på ett trottoarcafé alldeles under Sacre Coeur och tittade på folk en stund medan natten sänkte sig över Paris. Det var väldigt länge sedan jag var här om man räknar bort att bara byta tåg. Det var nog mitten på 80-talet när jag senast vandrade omkring i Montmartre. Mycket har ändrats. Det är inga konstnärskvarter och det finns inga små kvarterskrogar längre. Trots det kan man sätta sig någonstans och blunda en stund och genom musettedragspelen, sorlet och de spruckna rösterna kan man förflytta sig tillbaka till en annan tid...

Dag 12 - 17:e augusti

Paris

Samma dilemma i Paris som i Rom. Hur fixar man en stad av den här storleken på en dag? Vi beslutade oss för att inte stressa och strosade ner längs Rue de Maubeuge och hittade ett lite café där det blev en fransk frukost. Var lite tveksam till konceptet men den var väl tilltagen. En stor färsk baguette med smör och apelsinmarmelad är väl ingenting man tänker sig normalt men det funkade faktiskt och dessutom ingick gott kaffe, juice och en jättecroissant. 85 spänn var inte extremt i den här annars mycket, mycket dyra staden.

Hotellreceptionen tipsade att man kunde ta buss 43 någonstans längs Maubeuge och åka ända ner till Eiffeltornet. Resan var lång och kostade 2 euro/st. och det var det värt. Resan var ganska lång. Säkert 20 minuter men till slut klev vi av nere på Avenue Rapp och där hade vi bara att runda gathörnet innan ståltornet uppenbarade sig framför oss. Det var så klart redan mycket turister trots tidigt förmiddag. Ingen av oss hade lust att åka upp i tornet men det var ett bra utgångsläge för att gå vidare så efter en stund så fortsatte vi genom Champ de Mars, förbi mäktiga Hotel des Invalides och över den mycket vackra Pont Alexandre III.

Häriifrån följde vi Seine genom den vackra parken Tuillierierna mot Louvren. Ett av dom ställen under resan där jag vill gå in men andra ville inte "åka till Paris för att titta på några jävla tavlor". Den långa kön utanför avgjorde åt oss. Vi åt istället lunch vid floden. Idag blev det Crepes. Jag tog en med skinka, ost och stekt ägg. Tänkt om man ställt fram en pannkaka med stekt ägg till ungarna. Vilket ramaskri det hade blivit...

Vi gick vidare över Pont Neuf och bort till Notre Dame där dagens Parisvandring vände tillbaka norrut. Jag förbannar mig varje dag för att jag glömmer att sätta på GPS-trackern som kartlägger alla promenader vi har gjort. Hade varit skitkul att ha kvar. Nu gick vi på känn för att hitta tillbaka till hotellet och jag har egentligen inte så bra koll på vad vi passerade förutom det vackra stadshuset.

Hotellvärden varnade för regn idag. Jag kollade vädret och det sa inget regn men humana 23 grader. Det blev 28 och vi verkar inte kunna komma ifrån värmen. Inte ens i Zermatt. Så jag var lika svettig som vanligt när vi kom tillbaka till hotellet. Under kvällen fixade vi biljetter som tar oss till nästa fas av resan och sedan gick vi en kortare runda upp mot Montmartre igen för lite kvällsvard där nästa kulinariska omöjlighet uppenbarades. Omelett med pommes frites. Jag vågade inte prova. Hittade en liten chokladbutik och förundrades över de fantastiska pariskreationerna. Speciellt en chokladmodell av Notre Dame skulle jag kunna tänka mig att omgäende inmundiga

Det här är en stolt stad. Nästan överdriven i sina försök att visa sin storhet. Det går knappast att missa att Frankrike är nyblivna champion de mondial. Jag tycker dock att Rom vida överträffar Paris på alla sätt och vis. Om jag får välja mellan de två så blir valet enkelt. Paris gav aldrig riktigt den där känslan som man som tåguffare vill ha när man kommer till en europeisk storstad.

Dag 13 - 18:e augusti

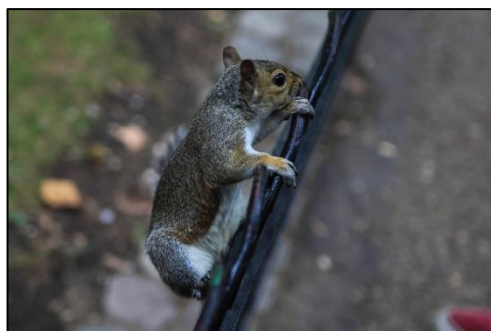
Paris - London

Himlen var även idag klarblå när vi lämnade vårt hotell. Idag lite extra tidigt eftersom vår förbindelse under kanalen gick redan strax efter 8. Vi var på plats i god tid och klarade oss igenom den rigorösa säkerhetskontrollen för incheckningen till Eurostar. Frukosten på terminalen bestod av en croissant och lite brunt blask. Jag klarade ingen utav dem utan vi gick ner och antrade Eurostar 9119 mot London St. Pancras. Det snabba Eurostar-tåget lämnade Paris Nord och ökade snabbt farten på sig väg norrut. När vi närmade oss kanalen så mulnade himlen till tungt grått och efter att ha dykt ner i underjorden i ca 20 minuter, där vi bägge passade på att kissa 75 meter under havsbotten, och dykt upp på den engelska sidan kanalen så var det helmulet. Det där med kisseriet kan vara kul att låta barnbarnen försöka förstå om några år. Resan tar två och en halv timma men med tidsomställningen så blir det bara en och halv åt det här hållet så det var ännu tidig förmiddag när vi anlände till London.

Vi klev av på St. Pancras och gick ut i den ovanligt svala och gråa Londonluften. Pilade över till Kings Cross och försökte få biljetter till vidare resa i morgon men det var inte lätt. Sedan intog vi ett café för lite brunch i lugn och ro. Sambon tog en halv engelsk frukost med korv, bacon, stekt ägg rostat bröd och vita bönor. Jag nöjde mig med rostat bröd med stekt ägg och en kaffe. Det är ganska intressant att följa frukosttraditionerna på olika ställen i Europa. Variationerna mellan brittiska öarna, södra Europa och hemmavid är föga förvånande milsvida.

När vi hade suttit och pustat en stund över frukosten och fixat en adapter för elkontakterna gick vi till hotellet med enda ambition att försöka bli av med våra väskor. Tanken var att vi skulle ha stannat i London två nätter men eftersom vi behöver samordna oss med nästa resesällskap så blir det bara en natt. Därför har vi lite bråttom om vi ska göra något av den här Londondagen. Vi fick checka in trots att vi var tre timmar före incheckningstid. Rummet var förmodligen det minsta hotellrum jag bott i och det låg i en labyrinth av korridorer men som sagt, varje minut man spenderar på hotellrummet under en tågluff är ett nederlag så det spelar ingen roll. Bara jättetacksam över att bli av med packningen så vi kunde påbörja vår Londondag.

Vi tog tuben ner till Victoria station och därifrån promenerade vi upp till Buckingham Palace. Inte så intressant och jag har nyligen varit där förut men det är något man ska se när man är i London. Vi fortsatte vidare genom underbara St. James park som däremot är mer intressant för mig som gillar djurliv och det finns här mitt i stan. Gråekorrarna tiggde mat av turisterna och alla speciella fågelarter är intressanta att titta på. Till och med pelikaner finns här.

Vid Parlament Square blev resans första Pint ett faktum samtidigt som solen bröt igenom molnen. Tyvärr var hela parlamentet under renovering och Londons mest kända landmärke, Elisabeth Tower, helt inklätt i byggställningar. Det förstörde lite av upplevelsen. Jag drog mig till minnes hur guiden som visade oss runt när jag var här för två år sedan berättade om hur nedgången parlamentet var och att en omfattande renovering förestod.

Vi fortsatte därifrån upp till Trafalgar och sedan korsade vi floden via Waterloo bridge ner till Southbank där lördagsfestligheterna var i full gång. Vi följde floden västerut och stannade vid några tillfällen för att titta på de sandkonstnärer som utnyttjade ebben för att tjäna lite pengar. En hade gjort en helt otroligt vacker sandskulptur men den smartaste killen var nog han som byggt en livflotte i sand som han lagt sig själv i. Där låg han och drack öl och skämtade med turisterna som skulle försöka träffa små hinkar med enpundsmylnt för att få ta bilder på honom. Jag gjorde inget överslag men det låg mycket pengar runt hinkarna och killens timpeng för att ligga och dricka öl och skämta med turister går nog inte av för hackor.

Vi stannade till då och då i det mysiga lördagsmyllret för att förfriska oss på vår väg vidare över till Bankside och så fortsatte det hela vägen bort till Tower bridge med diverse vattenhål på vägen. Det mysigast stället helt klart The Anchor. En mycket gammal pub i närheten av Shakespears Theater. Lite förvånad bara att jag fick en fransk öl när jag bad om en "Pint of your best lager".

Vid Tower Bridge var det dags för lite mat och det blev naturligtvis Fish and Chips på en liten bar som samtidigt visade Londonderbyt Chelsea-Arsenal live. Chelsea var överlägsna och ledde med 2-0 när vi lämnade stället vilket inte verkade uppskattas av de flesta på puben

Fish and chips förresten måste vara världens mest överskattade mat. Visserligen är det riktig fisk men det smakar ta mig fan som fiskpinnar. Fullständigt smaklös mat men

det engelska köket är väl mer kända för sina stadiga frukostar än för sina kulinariska middagsupplevelser. Vi var ganska långt hemifrån nu. Vi promenerade vidare över gångbron vid Southwark upp till St. Pauls. Därifrån gick vi ner till Blackfriars och kryssade oss tillbaka till hotellet via tre tunnelbanelinjer.

Jag tycker att London är en jävla trevlig stad. Jag gillar det mesta här. Modernt och gammalt blandas friskt och människor är öppna, glada och vänliga. Staden är dyr javisst, men inte dyrare än Stockholm och har man varit nyligen varit i Zermatt känns det mesta överkomligt. Imorgon reser vi vidare norrut. Jag har trots mina dryga femtio år aldrig varit norr om London på de brittiska öarna. Ska bli spännande.

Dag 14 - 20:e augusti

London - Perth

Vaknade tidigt trots sovmorgon idag. Kände mig ändå utsövt efter att ha somnat som en stock tidigare än vanligt efter gårdagens långa Londonrunda. Imponerades av engelsk VVS i morgonduschen där det efter att ha slamrat och skramlat i rören en stund faktiskt kom lite varmvatten.

Intog en Engelsk frukost med rostat bröd, bacon, korv och stekt ägg. (Skippade vita bönorma – inte min grej...) Det sköljdes ner med apelsinjuice och kaffe. Från sydeuropas sötsaker till fettdrypande engelskt. Jag föredrar faktiskt det senare.

Vi knallade i lugn och ro över till Kings Cross där vi gick ombord på tåget till Edinburgh. Vi hade fått tipset, eftersom alla tåg var fullbokade, att boka platser i 1:a klass och betala tillägg på 25 pund direkt på tåget. Ett helgerbudande på alla London Northeastern railways tåg. Det var fullständigt värt det. Bekväma och breda skinnsäten. Gott om plats för benen och stora bord. Dessutom ingick mat och dryck som trugades på oss cirka en gång i timmen under den långa resan norrut. Suveränt serviceinriktad personal.

Landskapet platt och likformigt fram till Newcastle med undantag för den lilla staden Durham som jag måste lägga på minnet för framtiden. Mycket rovfåglar dock i det nyskördade jordbrukslandskapet. Newcastle verkar också häftigt och värt ett framtida besök och en bit norr om Newcastle träffade vi på Nordsjön som vresigt gnagde mot kusten. Landskapet var nu böljande och fårhjordar överallt i slutningarna. Grå dimma och ett lätt regn. Tågbyte i Edinburgh mot Perth som är dagens slutmål. (Ja, jag vet att det finns direkttåg). Gråvädret fortsatte och vi kom ifrån Edinburgh nästan 20 minuter försenade. Passerade några fina små städer på vår vidare resa. Stationsskyltarna tvåspråkiga. I Stirling var dock det vackra och kända slottet på höjden insvept i byggställningar och plast.

Vi klev av i Perth och hittade knappt ut från stationen. Var tvungen att fråga två poliser och jag fattade inte mycket av den snabba skotska dialekten men de visade också med pekningar så vi hittade till slut utgången mot stadssidan från den gamla stationen. Där väntade vi en stund på att det skulle dyka upp en taxi. Det var en kilometer till hotellet och vädret bestod av sådant där fint och tätt skotskt regn som man blir dyngsur av. Ingen taxi dök upp så vi fällde upp paraplyerna och traskade in mot centrum av staden och hotellet med det vackra namnet Royal George Hotel som låg alldeles bredvid floden Tye och en riktigt vacker bro över floden. Perth kändes vid första anblick som ungefär lika levande som Lesjöfors men när vi kom ner i centrum fanns ändå en viss charm.

The Royal George var ett underbart genuint och äkta Brittiskt hotell som förde tankarna till Fawlty towers och vi möttes på trappan av en rökande skotte som kommenterade regnvädret. Jag sa bara "It's what I expected – We're in Scotland, right?" och han gav mig tummen upp. Vi kom precis lagom för att kunna göra sista beställningen i restaurangen. Det blev i stort sett samma sak till middag som till frukost. Te, toast, bacon, två stekta ägg och korv. Det enda som skiljde mot frukosten var att det serverades med äcklig pommes frites och det är något som faktiskt står oss upp i halsen nu. Ska jag vara riktigt ärlig så innehöll tallriken också en slags blodpudding (Black pudding). Jag smakade på den men det var ingen höjdare.

Jag bokade sista rummet på hotellet igår och utifrån rumsbeskrivningen var det ett mycket litet rum som skulle innehålla en massa saker. Det visade sig att vi fick The city of Perth suite för överkomliga £74. Jättefint stort och lyxigt rum med stora fönster mot floden och den vackra bron.

Här går vår resa in i en ny fas. I förrgår i Paris skiljdes vi från våra reskamrater för de senaste 12 dagarna. Vi fick en dag själva i London men på Royal George i Perth träffar vi vårt nästa resällskap som består av tre par vänner från hemmaplan. Nu vidtar fyra dagar av resande i Skottland med vårt nya resällskap. Eftersom vi fick sviten så blir vårt rum platsen för kvällens avslutning. I morgon åker vi norrut och nu blir det inget tågresande på några dagar. Vi bilar oss vidare imorgon i en 9-personersbuss och jag är fortfarande oerhört sugen på nya upplevelser.

Dag 15 - 21:a augusti

Perth - Strathpeffer

Vårt hotell i Perth gick från klarhet till klarhet. Tog en liten morgonpromenad längs floden och varenda person jag mötte önskade mig god morgon. Till och med motionscyklister på tävlingscyklar swishade förbi med ett hurtigt "Morning". Frukosten innehöll en kontinental del och en engelsk del. Den kontinentala var ganska spartansk och stod framdukad men den engelska fick man beställa. Teet stod på bordet men kaffet var inte mycket att hurra över. Min beställning var ägg och bacon på toast och en frukostkorv. Efter en sådan frukost behöver man knappt mat på hela dagen.

Vi kom iväg ungefär som planerat med vår lilla buss och trots att vänstertrafiken orsakade en del bekymmer så arbetade vi oss sakta men säkert norrut. Jag fick vara kartläsare så jag hade bra utsikt från framsätet. Vårt mål för dagen var att åka rakt norrut genom Cairngorms National Park men vi hade också fått tips om den lilla byn Pitlochry och när namnet uppenbarade sig på en vägskylt så valde vi bort vår utstakade rutt och svängde av stora vägen.

Efter ett första stopp i en gödselhög på en kostig så hittade vi slut på den lilla byn mycket vackert belägen i en dalgång i början av Highlands. Det lilla stoppet gjorde dock att vår bil förde med sig en viss odör i några dagar. Innan vi kom ner till själva byn så svängde vi oplanerat ner till Edradour whiskydestilleri där vi fick en mycket skickligt och professionellt guidad rundvandring i en och halv timme på ett av Skottlands minsta destillerier.. Vi tog en extra liten provsmakning innan det blev lunch i den lilla byn Pitlochry med tillhörande besök i några butiker innan vi fortsatte norrut genom det fantastiskt vackra skotska hedlandskapet som föranledde flera stopp på vägen.

Vi följde A9 som går i kanten av nationalparken upp mot Inverness och var som sagt tvungna att stanna flera gånger under dagen för insupa skönheten i landskapet. Vid ett särskilt fint ställe kunde vi beskåda kungsörnar som seglade över berget samtidigt som det pågick fågeljakt vid motsatt berg. Örnarna stördes inte av den. Förmodligen var det både vuxna och unga örnar för det var mycket lek och luftakrobatik.

Slutligen så fortsatte vi via Inverness till den lilla byn Strathpeffer där vi bokat in oss på ett mycket vackert hotell, åtminstone från utsidan. Strathpeffer är en rekreationsort för skottar och byn har många hotell och en stor spaanläggning.

Vårt hotell var en mycket vacker byggnad i utkanten av byn. Interiören var dock en labyrint av korridorer och trappor. Först tog man hissen upp till våning 3. Därifrån svängde man av i en korridor och gick ner en halv våning för att slutligen gå upp för trapporna till ytterligare

en våning innan vi hittade vårt rum. Rummet var helt okej men svarade inte riktigt upp mot de förväntningar som exteriören gav men den gigantiska matsalen och den vackra restaurangen vittnade om att det här en gång varit ett riktigt högklassigt hotell som nu fått lätt förfalla. Middagen var helt okej även om jag hade lite svårt för den mashed potatoes som serverades. Kvällen avslutades som vanligt hos det par som hade störst rum. Under morgondagen ligger vi still i Strathpeffer med korta intressanta utflykter på schemat.

Dag 16 - 22:a augusti

Strathpeffer - Loch Ness - Inverness

Vaknade tidigt med öppet fönster och fick faktiskt krypa ner under täcket för att kunna somna om. En kylig och inte allför vänlig höstvind trängde in i hotellrummet via det öppna fönstret och det var länge sedan nu jag kände den lite huttrande känslan av köld. När jag väl slitit upp det hårdbäddade täcket och krupit under var det inga som helst problem att somna om en stund. Frukosten börjar man ju bli van med nu. Toast, bacon, stekta ägg och korv. Dessutom var kaffet helt ok så det blir pluspoäng där.

Vi packade in oss i fordonet och tog ut riktningen söderut. Vackert och levande jordbrukslandskap och en behaglig resa ner till till Urquhart Castle vid Loch Ness som blev dagens första stopp. Det var väldigt mycket turister på plats så det blev mer en "Jaha - då har jag varit här"-upplevelse. Men visst var det vackert. Speciellt den djupa långsmala sjön där odjuret sägs finnas någonstans i djupet lämnade skönhetsfläckar på näthinnan. Mer faktiskt än de stenhögar som utgjorde den gamla borgen.

Från Urdadain fortsatte vi till Inverness. Där blev det lunch och jag blev förvånad över att de skotska musslorna faktiskt vida överträffar de franska och belgiska. Både i storlek, tillagning och kvalitet. Mycket delikat lunch och de stora rostade baguetterna som serverades till och som jag använde för att suga upp den utsökt gräddiga skyn var mycket bättre än pommes frites. Jag behövde lite nya t-shirts och hittade en billig affär där dom kostade £1,80/styck så jag köpte några och bara jag lyckas tvätta mina byxor i morgon kväll så ska jag nog nu klara mig hem vad gäller kläder som inte luktar alltför unket.

Efter både lunch, shoppingrunda och pubbesök (istället för större delen av shoppingrundan) i Inverness hade klockan dragit i väg mot sen eftermiddag så vi återvände mot Strathpeffer för att inte missa tisdagskvällens återkommande byfest. Kvällen i den lilla byn bjöd på det som för mig var resans tredje stora höjdpunkt. I den lilla byn hade en pluton säckpipe-blåsare och trummare en klockren uppvisning i skotsk traditionell musik. Samtidigt dansade unga flickor uppvisningsdanser av olika slag men alla efter gaelisk tradition. Det hela tog en dryg timma och var en av de häftigaste upplevelserna under resan. Att träffa på detta på en liten byfest var inget som varken jag eller någon annan räknat med. Byn Strathpeffer var en turistort. Ingen tvekan om den saken. Men det var en turistort dit många skottar åker så det blev lite trevliga samtal på bypuben innan det var sovdags.

Dag 17 - 23:e augusti

Strathpeffer - Isle of Skye - Tyndrum

Idag var det dags för Ortsbyte och en lång omväg till vårt nya basläger. Omvägen var nog utvald och sträckte sig över West Highlands och ut på Skye och sedan ner via Fort William till den lilla byn Tyndrum i högländerna. Det skulle bli en bildag men inte vilken bildag som helst så dagens inleddes med en lika stadig engelsk frukost som vanligt så jag var ordentligt

mätt när vi gav oss iväg västerut mot Kyle of Lochalsh och Skye bridge. Vägen över högländerna växlade mellan att ibland vara en fin och bred landsbygdsväg till att ibland bestå av en kostig full av djupa hål med mötesplatser var 200:e meter. Ju närmare Skye vi kom ju mer dramatiskt blev landskapet. Bergen blev allt högre när vi följde olika dalgångar och vackra sjöar av olika storlek speglade sluttningarnas färger. Ljunghedarna andades höst med en nyans av lila blomning.

Vägen var som sagt var av skiftande kvalitet och tog tid. Inte minst på grund av alla mötesstopp men till slut tog vi oss fram till Loch Alsh och åkte över bron till Skye. Mellan Inverness och Kyle of Lochalsh går det också en järnväg som trafikerar så man kan åka den här sträckan med tåg om man inte har tillgång till bil. Ett måste om man tågluffar på brittiska öarna.

Vi tog sikte på byn Portree då det närmade sig lunchdags. Mycket turister här men vi tjuvade till oss en parkeringsplats och gick ut i den salta havsluften för att leta reda på en restaurang. Vi åt nästan alla fish and chips och det var någonting helt annat här än i London. Färsk torsk direkt från hamnen och hemmagjord friterad potatis smakade sagolikt gott.

Efter lunch så fortsatte vi norrut mot två kända landmärken på Skye. The Old Man of Storr låg tyvärr insvept i regn och dimma men när vi kom fram till Lealt så klarnade det upp så vi kunde beskåda vattenfallen och de sagolika gröna sluttningarna som stupade ner i havet. Landskapet här är som taget ur en saga och det är väl ingen tillfällighet att så många filmer spelats in här uppe. Härifrån kunde vi också ana Quirang i norr men vi hade lång väg kvar att resa så vi vände vid Lealt och åkte tillbaka

samma väg. På vägen tillbaka hade det klarnat upp så nu såg man stenstoderna och The Old Man of Storr mycket bättre. Nästa stopp blev efter att vi kommit åter fastlandet vid ett av Skottlands mest kända slott. Eilean Donan som vackert beläget blickar speglar sig i Loch Duich. Där stannade vi en stund för att betrakta den gamla borgen som blickade ut över Atlantens fingertoppar från sin lilla ö i sundet. Sagolikt är allt man kan säga.

Härifrån vidtog en resa ner till Fort William där ögonen inte tilläts vila en enda sekund. Sceneri efter sceneri avlöste varandra. När vi nådde Fort William och passerade Ben Nevis så trodde vi alla att allt det vackra nu skulle börja avta. Men nu blev det ännu värre.

Resan från Fort William ner mot Glencoe var fullständigt ofattbar och har det någonsin ryckt i vandrarfötterna så var det nu. Den ena dalgången efter den andra uppenbarade sig och jag skulle vilja följa varenda en uppåt för att se vart de tar vägen. Solens sista strålar bröt igenom och fullbordade magin.

Vi tog oss till slut fram till den lilla byn Tyndrum där vi checkade in. Sen middag men jag var fortfarande mätt efter stadig frukost och mäktig lunch så maten smakade inte. Den här dagen var resans fjärde höjdpunkt. Den går knappast att beskriva i text.

Dag 18 - 23:e augusti

Oban

Den här dagen var dedikerad till Oban. En liten stad på skotska västkusten inte så långt från platsen där vi bodde. Frukosten på hotellet var bra (faktiskt till skillnad från det mesta annat) och det blev som vanligt en toast med ägg och bacon och en lammkorv, flera glas grapejuice och ett förvånansvärt bra kaffe. På en sådan frukost står man sig större delen av dagen och det är kanske dags att införa lite bättre frukostvanor hemma i vardagen. Blir svårt när man går upp tidigt och måste fixa allt själv men åtminstone på helgerna borde man lägga lite kraft på sin frukost. Jag föredrar helt klart den engelska framför den söta sydeuropeiska.

Resan till Oban var bara drygt fem mil från vårt boende. Vägen var mycket vacker men inte lika dramatisk som igår. Oban var en mycket trevlig bekantskap. En hamnstad på skotska västkusten med färjeförbindelser till flera av öarna. Islay den mest kända, åtminstone för oss whiskyälskare.

Det var Oban games idag och det var extra mycket folk men inledningsvis märkte vi inte av det så mycket eftersom själva spelen hölls utanför stan. Vi bokade in oss på en visning på det kända destilleriet som är ett av Skottlands äldsta och det var en intressant guidning men den vi fick i Edradour var flera klasser bättre. Efter visningen och ett Pubbesök på den gamla och trånga sjömanskroger Oban Inn så åt vi fantastisk mat på en hamnrestaurang. Luncherbjudande med två rätter så det blev musslor igen och fish and chips igen. Kändes självklart här och bägge rätterna var väl tilltagna och riktigt goda. Råvarorna rakt upp ifrån fiskebåtarna i hamnen dom 30 metrarna till restaurangköket. Sedan traskade några av oss ut till den plats där Oban games hölls medan några andra gick på shoppingrunda. Spelen var nästan slut när vi kom dit. Jag valde alltså inte shoppingen. Ett par löptävlingar var kvar men jag förstod inte så mycket av handicapsystemet där

några fick starta en bit före de andra. Kommentatorns snabba rotväliska hjälpte inte ett dugg men det stod lite säckpipespelare här och där och förhöjde stämningen. Vi återvände ganska snabbt ner emot hamnen. När vi gick tillbaka ner mot staden såg vi att poliser spärrat trafiken genom staden och när vi stannade upp hörde vi också att ett säckpipefölje bestående av ungdomar följde efter oss in mot centrum. Mycket skickliga traditionella musiker och vi stannade en stund för att beundra ungdomarnas skicklighet innan vi återvände till Tyndrum samma väg som vi kommit.

Vädret under dagen hade varit riktigt skottskt. Regn och sol avlöste varann och jag måste säga att vi även i Skottland haft tur med vädret. Visserligen svalare med en dagstemperatur på 12-13 grader men här kan det vara riktigt vidrigt om man har otur. På hemvägen från Oban förstärktes landskapets skönhet av regnbågar som sträckte sig över de vackra dalgångarna.

Fortfarande mätt efter dagens frukost och lunch nöjde jag mig med en ostbricka till middag. Tänk att man i en liten okänd skotsk by ska få uppleva en av de bäst komponerade ostbrickor man någonsin ätit. Sagolikt goda ostar med olika karaktär och smak. I morgon går resan in i slutfasen. Då återupptas tågluffandet efter några dagars bilande och vi ska så snabbt som möjligt försöka ta oss hem från Skotska högländerna Vi får se hur det går...

Dag 19 - 24:e augusti

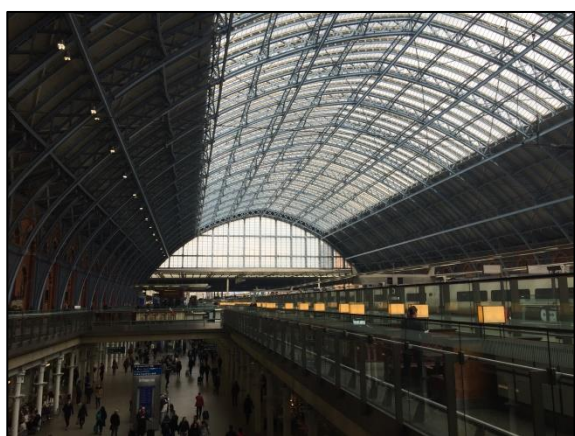
Tyndrum - Paris

Det var fortfarande dunkel gryning när vi lämnade Mutho hotel i den lilla byn Tyndrum. Dunklet förstärktes av en äkta skotsk dimma men vi hade tur för regnet kom inte förrän vi tagit oss ner till den lilla stationen som bara bestod av en perrong men där fanns också ett regnskydd.

Den lilla byn har två stationer, lower och upper Tyndrum för här går järnvägarna parallellt från Glasgow till Fort William och till Oban. Vi reste söderut från Tyndrum och det vackra landskapet fortsatte. Speciellt där järnvägen följer Loch Lomond igenom nationalparken med samma namn är landskapet sagolikt snyggt och faktiskt såg man små blå öppningar i molntäcket där solen kunde lysa igenom. Scotrail förhöjde morgonen genom att servera kaffe på tåget. Att ta tåget från Glasgow upp till Fort William är något som verkligen rekommenderas. Därifrån kan man också fortsätta med the Jacobite ut till Mallaig. (Harry Potter-tåget) Tyvärr passade inte det in i programmet den här gången.

Vi bytte tåg på Dumbarton Central mot Edinburgh för att slippa krångel att ta oss mellan stationerna i Glasgow. Här fick vi uppleva äkta skotsk pendlarirritation eftersom det bara var 3 vagnar med i tåget mot normalt 6. "Every fuckin friday they cut this train in half...". Vi stod packade som sillar men det var bara en kvart ner till Glasgow och sedan var det gott om plats på tåget. Det kan man inte säga om nästa tåg. Det var dags för London Northeastern igen tillbaka ner mot Kings cross och redan vid välkommandet ombord förvarnades vi om att det kunde bli ståplats de fyra timmarna ner till London. Vi hittade dock platser eftersom man i England har kvar traditionen att sätta ut lappar på reserverade platser som också talar om vilka sträckor som var reserverade. Jag fick byta plats en gång under resan så det var inget problem men åker man mellan Edinburgh och London eller vice versa en fredag eller söndag behöver man nog reservera.

I London gick vi direkt över Till folkviolet på St. Pancras där det blev en bit mat innan vi gick ner till den boskapsurskiljning som utgör incheckningen till Eurostar. Helt sagolikt rörigt och jag förstår att det är svårt att kombinera med den rigorösa säkerheten. Lite kul att min snusdosa fick åka ensam i en låda på röntgenbandet men den uppfattades tydligen inte som en säkerhetsrisk så den fick följa med ut ur England. Ursäkta att jag raljerar. Jag tycker självklart att dom här säkerhetskontrollerna är bra. Inte minst med tanke på vad både Frankrike och Storbritannien råkat ut för.

När vi kommit på det pilsnabba Eurostar-tåget bestämde vi oss för att boka ett hotellrum i Paris. Vi orkar helt enkelt inte längre idag. Så här bor vi med utsikt över Paris Est samtidigt som fullmånen stiger över staden. Vi har haft många fina utsikter och den här har också sin charm. Det blir tidig avfärd imorgon också. Eftersom det är lördag kommer vi inte att hinna ända hem imorgon så vi tar det lugnt och så får se vart vi landar.

Dag 20 - 25:e augusti

Paris - Hamburg

Molnen på Parishimlen var violett färgade när jag drog isär gardinerna på 5:e våningen på Rue d'Alsace och blickade ut över Paris Ést. Inte från en gryende sol utan från alla ljus i den ännu sovande staden.

En morgondusch behövdes innan den krävande hemresan. Två minuters promenad till stationen där vi köper några färdiga baguetter innan vi kliver på TGV-tåget mot Strasbourg. Tåget ökar snabbt farten när det kommit ut ur centrala Paris och i 300 km/h lägger man snabbt mil bakom sig. Strasbourg

nås på 1 timma och 45 minuter. Där byter vi till ett litet lokaltåg som tar oss över gränsen till Tyskland och till staden Offenburg. Här byter vi igen och tar tåget till Mannheim som vi siktat in oss på för ett lunch- och fikastopp på ett par timmar.

I Mannheim besöker jag en liten whiskybutik. Det är ju skamligt att ha varit i Skottland utan att ha med lite påfyllning till skåpet hemma. Men som tågloffare har man hela tiden att tänka på sin packning. I Skottland hann jag med att besöka två destillerier och där lära mig mer om tillverkningen. Att läsa och att se är ju två helt olika saker. I den lilla butiken i Mannheim får jag ytterligare kunskap om ett flertal destillerier och den storvuxne innehavaren verkar lycklig över att få berätta om olika destillerier, deras standardwhisky och deras "special editions" samt om sina resor till olika destillerier i Skottland. Jag får så klart beslutsångest men bestämmer mig till slut för en Arran "the bothy" 2:nd edition som innehavaren rekommenderade varmt. Ön Arran var för övrigt tidigt med i planeringen för Skottlandsresan men det hanns inte med den här gången.

I Mannheim kliver vi på tåget vidare mot Hamburg. Vi väljer vägen via Mainz och Koblenz i Rhendalen där tåget länge följer den mytomspunna och vackra floden. Faktiskt ända upp till Duisburg men det är södra delen av resan upp till Bonn som är vacker. Bergen som inramar floden är utnyttjade till nästan varje meter med branta vinodlingar och det är tätt mellan gamla borgar som vakar över floden. Som vanligt högt placerade med bra överblick. Trafiken på floden är intensiv. Sightseeingbåtar och flodpråmar om vartannat. Den här vägen tar

så klart mycket längre tid men det är det definitivt värt. Det är ju den här resans sista sagolandskap som passeras. Norr om Bonn blir det ganska ointressant. Den sista passagen av Rhen görs i Köln där man också kan slänga ett getöga på den pampiga domen alldeles vid stationen när man passerar. Resten av sträckan upp till Hamburg är dock en transportsträcka.

I Hamburg blir det Kebab och engelsk ligafotboll samt lite matsäcksanskaffning inför natten. Att kliva på DSB-tåget till Köpenhamn är lika rörigt som vanligt. Ingen vagnsskyltning och allmän förvirring. Både bland personal och bland resenärer. Tåget avgår dock i rätt tid och vi kan konstatera till slut att alla vagnar finns med och att det är ganska gott om plats. Medelåldern på tåget är låg och nationaliteterna blandade. Tågluffarsäsongen är inte riktigt över ännu. Vi får en egen fyra så vi kan sträcka ut oss ordentligt så nu är det bara att invänta den danska gränskontrollen i natt. Vi tar vägen över Jylland och gränskontrollen i Padborg ska angöras cirka kvart i två. Vägen över Puttgarden är naturligtvis snabbare och bättre men eftersom det är lördag hade vi fastnat Malmö även om vi stressat från Paris. Vi hade behövt en hotellnatt till och då ändå bara kommit hem två timmar tidigare än vi gör nu så dagens vägval var inte mycket att tveka över.

Dag 21 - 26:e augusti

Hamburg - Norrköping

Natten passerade ganska lugnt. Lite resenärer och gott om plats på tåget så man kunde sträcka ut sig ordentligt. Självklart lite stel nacke när man vaknade till då och då men det hör ju till. Natttåget från Hamburg till Köpenhamn har väldigt mycket ståtid här och där och är därför nästan aldrig sent till Köpenhamn. Vi tog oss över sundet till Malmö Central med första bästa förbindelse och äntrade efter en kopp kaffe och en macka snabbtåget hem mot Östergötland. Planerade banarbeten ledde till en bussträcka och det är vad man kan kalla nödvändigt strul så det har jag inga problem med men det strulet kompletterades snabbt av ett trasigt tåg. Det är ganska skrattretande att ha kryssat runt i Europa i tre veckor med bara sporadiska småförseningar (Utom när bron rasade i Genua förstås) och så fort man kommer över i det svenska järnvägssystemet så skiter det sig omedelbart. Hör att det också är problem längre upp så att resenärer som ska vidare uppåt landet ska bussas någonstans emellan. Nåja, vi får fortsätta jobba för förbättringar.

När vi till slut kommer iväg från Osby så kan man ändå luta sig tillbaka och reflektera över de gångna veckorna. Både Rom och Siena var trevliga bekantskaper och höjdpunkter under resan. Rom återvänder jag gärna till igen. Resan med Gornegrathbahn upp till Riffelalp och den magnifika utsikten över Matterhorn är en av resans absoluta höjdpunkter. Skottland naturligtvis. Resan till Isle of Skye och ner genom högländerna var sagolik. Den skedde visserligen med bil men i stort sett samma resa går att göra med tåg och på Skye kan man ta sig runt med buss. Många vackra järnvägssträckor har fastnat på näthinnan. Kuster, berg, floder och sjöar. Landskap av ytterliga och skiftande karaktärer att bära med sig på näthinnan under allt mörkare höstkvällar.

När jag reser till Europas städer är det främst för att få finnas i staden, känna dess puls och egenskaper och lära mig både dess geografi och små egenheter. Visst hade jag velat besöka flera av turistattraktionerna i städerna också men det hindrades av långa köer. Å andra sidan är det inte det viktiga för mig.

Det blir att gå igenom bilder när man nu kommer hem så kommer säkert ännu fler minnesbilder tillbaka. Vi kliver av i Norrköping 76 minuter försenade och tar oss därefter hem till Finspångsskogarna. Imorgon är det återigen vardag...